

РЕШЕНИЕ НА ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯ СЪД (трети разширен състав)

5 юни 1996 година*

„Държавни помощи - Корабостроене – Общ режим за помощи - Иск за отмяна – Допустимост”

По дело T-398/94

Kahn Scheervaart BV, дружество, учредено съгласно нидерландското право, със седалище в Ротердам (Нидерландия), представлявано от адв. Thomas Jestaedt, Rechtsanwalt, Düsseldorf, и Tom R. Ottervanger, от адвокатската колегия на Ротердам, със служебен адрес в Люксембург в кантората на адв. Carlos Zeuën, 67 Rue Ermesinde,

ищец,

срещу

Комисията на Европейските общности, за която се явява г-н Paul Nemitz и г-н Jean-Paul Керреппе, членове на нейната правна служба, в качеството на представители, със служебен адрес в Люксембург в кантората на г-н Carlos Gómez de la Cruz, член на нейната правна служба, център Wagner, Kirchberg,

ответник,

с предмет отмяна на Решение на Комисията от 25 октомври 1994 г., което разрешава за 1994 г. немски режим за помощи за корабостроенето,

ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯТ СЪД НА ЕВРОПЕЙСКИТЕ ОБЩНОСТИ (трети разширен състав),

в състав: г-н С. Р. Бриët, председател, г-н В. Vesterdorf, г-жа Р. Lindh, г-н А. Potocki и г-н J. D. Cooke, съдии,

секретар: г-н J. Palacio González, администратор,

предвид писмената фаза на производството и вследствие устната фаза на производството от 12 март 1996 г.,

постанови настоящото

Решение

Правна уредба

* Език на производството: английски.

1. Въз основа на член 92, параграф 3, буква г), (сега буква е)) и на член 113 от Договора за ЕО (наричан по-нататък „Договора”), Съветът е приел конкретни норми относно съвместимостта с общия пазар на държавните помощи в сектора на корабостроенето. Тези норми се съдържат в Директива 90/684/ЕИО на Съвета от 21 декември 1990 г. относно помощите за корабостроенето (ОВ L 380, 1990 г., стр. 27, наричана по-нататък „Седма директива”), както е изменена с Директива 92/68/ЕИО на Съвета от 20 юли 1992 г. (ОВ L 219, 1992 г., стр. 54) и Директива 93/115/ЕО на Съвета от 16 декември 1993 г. (ОВ L 326, 1993 г., стр. 62). Седма директива прави разграничение между помощи за производство, известни като оперативни помощи, за които е определен максимален размер на помощта, от една страна, и помощи за реструктуриране в подкрепа на желателните структурни промени в Европейския корабостроителен сектор, от друга страна. Седма директива влиза в сила на 1 януари 1991 г. за срок от три години. Нейното действие е удължено и през 1994 г. по силата на Директива 93/115.

2. Член 3, параграф 1 от Седма директива предвижда, *inter alia*, че „всички форми на помощ за корабособственици или за трети страни, които се предоставят като помощи за израждането или преустройството на кораби, ще бъде предмет на правилата за нотификация от член 11”. В съответствие с член 3, параграф 2, „безвъзмездните средства равностойни на помощта изцяло се подчинява на правилата, установени в член 4 и на мониторинговите процедури, установени в член 12, когато помощите на практика се използват за построяването или преустройството на кораби в корабостроителници на Общността”.

3. Член 4, параграф 1 от Седма директива предвижда, че „производствените помощи в полза на корабостроенето и преустройството на кораби може да се разглеждат като съвместими с общия пазар, при условие че пълният размер на предоставените помощи в подкрепа на всеки отделен договор не надвишава, в равностойни безвъзмездни средства, един общ максимален размер на помощта, изразен като процент от договорната стойност преди помощта” (наричан по-нататък „таван”).

4. За 1994 г. Комисията определя тавана, предвиден в членове 4, параграф 1 и член 5, параграф 1 от Седма директива на 9 % (Съобщение 94/С 37/05 на Комисията, ОВ С 37, 1994 г., стр. 4).

Обстоятелства в основата на спора

5. Ищецът е едно частно нидерландско дружество и е дъщерно дружество на швейцарското дружество Jumbo Shipping Company SA (наричано по-нататък „Jumbo Shipping”). Основната дейност на ищеца е товаренето и превоза по море на тежки товари. То оперира с различни морски съдове за тежки товари.

6. С писмо от 13 април 1994 г. ищецът завежда жалба до Комисията срещу субсидиите, които според неговите твърдения Германия предоставя за

построяването на два кораба, поръчани от дружество Schiffahrtskontor Altes Land GmbH (наричано по-нататък „SAL”) и от асоциираните дружества в групата Heinrich на корабостроителя J.J. Sietas KG Schiffswerft GmbH & Co за пускане в края на 1994 г. или в началото на 1995 г. Ищецът се жалва, по-специално, че данъчните преимущества, предвидени в член 82f от Einkommensteuereinführungsgesetz (Наредба в приложение на данъка върху доходите, наричан по-нататък „EStDV”) и член 15a във връзка с член 52, параграф 19 от Einkommensteuergesetz (Закон за данък върху доходите, наричан по-нататък „EStG”), заедно с други субсидии, представлява помощ, която надвишава тавана, предвиден от Седма директива.

7. След подаването на жалбата, е разменена кореспонденция между страните. С писмо от 7 октомври 1994 г. ищецът предоставя допълнителна информация относно финансирането на строителството на кораба „Frauke”, един от корабите, които се упоменават в жалбата. В течение на 1994 г. страните са имали също така контакти помежду си под формата на телефонни разговори или срещи. В тези случаи ищецът е представляван от Jumbo Shipping.

8. След удължаването на действието на Седма директива през 1994 г. по силата на Директива 93/115, държавите-членки са задължени да нотифицират относно всички режими за помощи за корабостроене, които са в сила през 1994 г., включително режимите, които вече са били разрешени в периода 1991 - 1993 г. На 25 октомври 1994 г. Комисията приема едно решение, адресирано до германското правителство относно тези режими, в съответствие с нейното задължение да разгледа тяхното съответствие с разпоредбите на Седма директива. С това решение, в съответствие с членове 3, 4, 6 и 8 от Седма директива, тя разрешава за 1994 г. приложението на пет режими за помощи, които засягат корабостроенето само спомагателно, включително общите гаранционни режими, инвестиционните помощи и помощите за изследване и развитие. Настоящият спор, обаче, не засяга тези режими. Освен това, в съответствие с членове 3 и 4 от Седма директива, Комисията разширява през 1994 г. одобрение за други режими за помощи, които пряко обхващат корабостроенето, включително различните режими за данъчни облекчения в съответствие с член 82f от EStDV и член 15a и член 52, параграф 19 от EStG, които ищецът оспорва. Решението от 25 октомври 1994 г. е съобщено на немските органи с писмо от 11 ноември 1994 г.

9. С писмо от 31 октомври 1994 г. Комисията информира Jumbo Shipping относно приемането на Решението от 25 октомври 1994 г. Копие от това писмо е изпратено на ищеца.

Производство и заключение на страните

10. С искова молба, постъпила в секретариата на Първоинстанционния съд на 30 декември 1994 г., ищецът завежда иск срещу решението на Комисията. Делото е разпределено на състав от трима съдии. След изслушването на страните,

Първоинстанционният съд, чрез Решение от 11 януари 1996 г., разпределя делото на трети разширен състав от петима съдии.

11. След изслушване на доклада на съдията-докладчик, Първоинстанционният съд (трети разширен състав) взема решение да започне устната фаза на производството без никакви предварителни следователски мерки.

12. Страните представят устните си становища и своите отговори на въпросите на Първоинстанционния съд в откритото съдебно заседание на 12 март 1996 г.

13. Ищецът твърди, че Първоинстанционният съд трябва:

- да отмени решението на Комисията;
- да предприеме всички мерки, които той счете за уместни;
- да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

14. Комисията твърди, че Първоинстанционният съд трябва:

- да отхвърли иска;
- да осъди ищеца да заплати съдебните разноски.

По предмета на спора

15. Необходимо е преди всичко да се определи предметът на иска, тъй като Комисията твърди, че ищецът е променил предмета на спора в своята писмена реплика. Ищецът, според Комисията, иска да разшири обхвата на иска, така че да поиска отмяната не само на Решението от 25 октомври 1994 г. относно режимите за помощите, но също така предполагаемият мълчалив отказ, който се съдържа в писмото от 31 октомври 1994 г., „да провери в съответствие с член 93, параграф 2 от Договора, дали конкретните данъчни преимущества, от които се ползват собствениците на „Frauke” биха ползвали, в съчетание с други мерки за помощи, представляват помощ, която не съответства на общия пазар” (точка 8 от писмената реплика).

16. Първоинстанционният съд отбелязва, че ищеца, в отговор на въпросите, поставени му в съдебното заседание, потвърди, че предметът на неговия иск не е само отмяната на Решението от 25 октомври 1994 г., но също така и отмяната на предполагаемия мълчалив отказ, с писмото от 31 октомври 1994 г., да провери, в съответствие с член 93, параграф 2 от Договора, дали конкретните данъчни преимущества, от които собствениците на „Frauke” биха се ползвали, комбинирани с други помощи, са съвместими с общия пазар.

17. Съгласно съдържанието на исковата молба, с която започва производството, „по силата на настоящия иск ищецът иска .. отмяната на Решението на Комисията от 25 октомври 1994 г. (наричано по-нататък „решението”), .. с което се разрешава един данъчен режим във връзка с финансирането на тежки товарни плавателни съдове, което е съобщено на ищеца с писмо от 31 октомври 1994 г.” Под заглавието „Заключение” ищецът иска от Първоинстанционния съд да „отмени решението”, именно Решение на Комисията от 25 октомври 1994 г. Може да се отбележи, че това решение, адресирано до германското правителство, се отнася само до немските общи режими за помощите, включително режима, който ищецът оспорва. Комисията не изразява мнение относно мерките за индивидуални помощи в това решение.

18. Въпреки че точка 7 от исковата молба твърди, че „като одобрява в Решението от 31 октомври 1994 г. приложението на режима, и по този начин отхвърля жалбата, Комисията е нарушила .. член 93, параграф 2 от Договора за ЕО”, и независимо че може да се заключи от прочита на исковата молба като цяло, че ищецът е основно засегнат от практическото приложение на въпросния общ режим за помощите, и по-специално чрез финансирането на двата плавателни съда, поръчани от SAL и асоциираните дружества (единият от които е „Frauke”), ищецът в своята искова молба не е поискал съдебно постановление във връзка с индивидуалното приложение на спорния режим. Първоинстанционният съд приема, че посоченото по-горе твърдение трябва да се тълкува като представляващ част от твърдението в подкрепа на настоящия иск.

19. Следователно, Първоинстанционният съд установява, че съдържащото се в жалбата искане за съдебно постановление е насочено само към отмяната на Решението от 25 октомври 1994 г., доколкото това решение разрешава приложението от страна на немските органи на разпоредбите относно данъчните преимущества, които са предвидени в член 82f от EStDV и член 15a във връзка с член 52, параграф 19 от EStG. Освен това, Първоинстанционният съд отбелязва, че независимо от твърдението на ищеца в точки 7 и 8 от писмената реплика, че чрез приемането на Решението от 25 октомври 1994 г. Комисията също така адресира до него едно решение, съдържащо отказ да се разследва това дали данъчните преимущества, които са взети с другите мерки за помощ, от които ще се ползват собствениците на „Frauke”, представлява помощ, която не съответства на общия пазар, първата страница на писмената реплика при все това разкрива, че целта на иска при все това е отмяната на „Решението на Комисията от 25 октомври 1994 г.”

20. При тези обстоятелства Първоинстанционният съд приема, че съобразно член 44 от неговия Процедурен правилник, основното основание на ищеца, представено в съдебното заседание, с което се иска отмяна на писмото от 31 октомври 1994 г., доколкото то представлява мълчалив отказ на жалбата, трябва да се обяви за недопустимо. В съответствие с член 44 от този правилник, страните трябва да определят предмета на спора в документа за образуване на производството. Докато член 48 от Процедурния правилник позволява въвеждането на нови правни искове в съответствие с някои условия, една страна не може да промени същинския

предмет на спора по време на самото производство (вж. в тази връзка Решение на Съда на ЕО от 25 септември 1979 г. по дело Комисия/Франция, 232/78, Recueil 2729, точка 3, и Решение на Първоинстанционния съд от 10 юли 1990 г. по дело Automec/Комисия, T-64/89, Recueil стр. II-367, точка 69).

21. Следователно, предметът на спора обхваща само искането за отмяна на Решението от 25 октомври 1994 г., доколкото с него се разрешава приложението от страна на немските органи на разпоредбите, предвиждащи данъчни преимущества, предвидени в член 82f от EStDV и член 15a във връзка с член 52, параграф 19 от EStG (наричан по-нататък „оспореното решение“ или „Решението от 25 октомври 1994 г.“).

Относно допустимостта на основното основание, с което се иска отмяната на Решението от 25 октомври 1994 г.

Доводи на страните

22. Комисията, въпреки че не повдига формално възражение за недопустимост по смисъла на член 114 от Процедурния правилник на Първоинстанционния съд, оспорва допустимостта на иска. Тя твърди, че тъй като оспореното решение е адресирано до германското правителство, един иск, насочен срещу нея е допустим само ако той пряко и лично засяга ищеца, по смисъла на член 173, алинея 4 от Договора (вж. Решение на Съда на ЕО от 15 юли 1963 г. по дело Plaumann/Комисия, 25/62, Recueil стр. 197). В случая, обаче, ищецът не е лично засегнат.

23. Комисията отбелязва, първо, че оспореното решение засяга определен брой режими за помощи за корабостроенето в Германия, което трябва да бъде изпълнено в неопределен брой дела. Потенциалните бенефициенти на тези режими представляват изключително широка категория, и техният брой не е бил определен и не е било възможно да бъде проверен към момента на вземане на оспореното решение.

24. Комисията изтъква, че, съгласно съдебната практика, дори потенциалните бенефициенти на помощи не могат да започнат производство, освен ако те самите удовлетворяват условията, предвидени в член 173, алинея 4 от Договора (вж. Решения на Съда от 2 февруари 1988 г. по съединени дела Van der Kooy и други/Комисия, 67/85, 68/85 и 70/85, Recueil стр. 219, точка 15; Решение от 17 септември 1980 г. по дело Philip Morris/Комисия, 730/79, Recueil стр. 2671, точка 5; и Решение от 13 март 1985 г. по съединени дела Nerlands и Leeuwarder Papierwarenfabriek/Комисия, 296/82 и 318/82, Recueil стр. 809, точка 13).

25. Комисията твърди, че ако тя е взела едно отрицателно решение относно немския режим на помощите за корабостроенето, би следвало от съдебната практика, че иск за отмяна на това решение, заведено от страна на някой от потенциалните бенефициенти на режима, не би бил допустим (вж. Решението по

дело Van der Kooy/Комисия посочено по-горе, и Решение на Съда от 7 декември 1993 г. по дело Federmineraria и други/Комисия, C-6/92, Recueil стр. I-6357, точки 14-15). Освен това, тъй като ищецът е просто конкурент на един клиент на потенциалните бенефициенти на одобрения режим за помощта, неговият иск *a fortiori* е недопустим. Комисията изтъква, че ищецът не е посочил никакви фактори, които биха показали, че режима за въпросните помощи засяга неговия бизнес по някакъв начин.

26. Освен това, Комисията отбелязва, че съответният иск по същество засяга предоставянето от страна на германското правителство на конкретна помощ на едно определено дружество. Ищецът, следователно, е могъл да оспорва индивидуалното решение, взето от немските органи в приложение на режима за помощите в националните съдилища (вж. в този смисъл Решение на Съда от 12 април 1984 г. по дело Unifreх/Комисия и Съвет, 281/82, Recueil стр. 1969, точка 11).

27. На последно място Комисията твърди, че фактът, че тя не е започнала производството, предвидено в член 93, параграф 2 от Договора, не променя заключението, че оспореното решение не засяга лично ищеца. Според Комисията, делата, на които се позовава ищеца, именно Решенията на Съда от 19 май 1993 г. по дело Cook/Комисия (C-198/91, Recueil стр. I-2487), и от 15 юни 1993 г. по дело Matra/Комисия (C-225/91, Recueil стр. I-3203), нямат значение, тъй като те се отнасят до помощите *ad hoc*, а не до един общ режим за помощи, както е в настоящия случай.

28. В тази връзка Комисията, като се позовава на заключението на генералния адвокат г-н Tesauго по дело Cook/Комисия, посочено по-горе, приема че по отношение на възможността за „засегнатите страни”, по смисъла на член 93, параграф 2 от Договора, да оспори пред Първоинстанционния съд едно решение, взето от Комисията да не започва производството, предвидено в тази разпоредба, обхватът на упоменатата по-горе съдебна практика трябва да бъде ограничен. С цел да избегне едно положение, при което един голям брой предприятия могат да оспорят решенията, които се отнасят до общите режими за помощите, Комисията твърди, че правото да се оспори едно решение „да не повдига възражения”, трябва да се ограничи до предприятия, които са активни конкуренти на един реален бенефициент на въпросната помощ, и по този начин да изключи предприятия, които са само маргинално засегнати. С оглед на факта, че ищецът, като предприятие в транспортния сектор, е просто конкурент на клиент на една корабостроителница, която е потенциален бенефициент на въпросния режим за помощите, Комисията смята, че ищецът е само косвено и потенциално засегнат от оспореното решение, или, както генералният адвокат заявява по дело Cook/Комисия, е само второстепенно засегнат по смисъла на член 93, параграф 2 от Договора.

29. Освен това, в случай че Първоинстанционният съд приеме, че трябва да се придаде по-голямо значение на процесуалните права на трети страни, които не са били накарани да представят становища, Комисията твърди, че най-малкото трябва

да се отчете обхвата на въпросните режими (независимо дали регионални или секторни); на изложенията на ищеца пред Комисията по време на административното производство; и на факта, че ищецът е засегнат в своето качество на конкурент на клиент на бенефициент на въпросния режим за помощи, преди вземането на решение дали има право да започне производство. Комисията отбелязва в тази връзка, че много от контактите, които тя е имала преди приемането на оспореното решение, са били с Jumbo Shipping, а не с ищеца.

30. Ищецът отбелязва, първо, че Комисията никога не е оспорвала факта, че ищецът е имал реален интерес от заведената жалба и от изхода на всяко едно разследване. Помощта, която изрично е оспорена в жалбата, която е под формата, *inter alia*, на индивидуално данъчно облекчение, е предназначена да облагодетелства някои корабособственици във връзка с построяването на два тежки товарни плавателни съдове, един от които - „Frauke”, е трябвало да се експлоатира от най-значимият конкурент на ищеца - SAL. Ищецът заявява, че пазарът, на който той оперира, представлява част от сектора на тежкотоварния морски превоз и засяга тежки товарни плавателни съдове, които могат да товарят товари с тегло над 200 тона с тяхно собствено оборудване. Той твърди, че само три основни дружества, включително самото то и SAL, са активни на този пазар.

31. Ищецът нещо повече отбелязва, че Комисията, като е взела решение да не повдига възражения относно немския режим за помощите, в същото решение прави заключението, че приложението на този режим не противоречи на правото на Общността. Като прави това, Комисията също така отказва да установи, съобразно член 93, параграф 2 от Договора, дали данъчните преимущества, от които ще се ползват собствениците на „Frauke”, в съчетание с другите мерки за помощи, представлява помощ, която не съответства на общия пазар. Решението на Комисията, във вида, в който е съобщено на ищеца, обхваща едно решение, адресирано до последния и открито за оспорване пред Първоинстанционния съд (вж. Решения на Съда от 15 декември 1988 г. по съединени дела Irish Cement/Комисия, 166/86 и 220/86, Recueil стр. 6473 и от 24 март 1993 г. по дело CIRFS/Комисия, C-313/90, Recueil стр. I-1125).

32. В случай че Първоинстанционният съд приеме, че оспореното решение е адресирано само до Германия, ищецът твърди, че от съдебната практика следва, че „засегнатите страни” по смисъла на член 93, параграф 2 от Договора имат право да оспорят решенията, чрез които Комисията заключва, че една помощ е съвместима с общия пазар, без да се започне производството, предвидено в този член (вж. Решението по дело Cook). Ищецът смята, че той е „заинтересована страна”, тъй като, както ясно показва случаят с „Frauke”, неговите интереси са засегнати от немския данъчен режим.

33. По отношение на твърдението на Комисията в смисъл, че когато се одобрява един общ режим за помощите, не са налице реални бенефициенти и няма активни конкуренти на предприятията - бенефициенти, ищецът отговаря, че твърдението няма отношение по настоящото дело, като се има предвид че неговото конкурентно

положение е засегнато; че то е било в близък контакт с Комисията по време на административното производство; и че случаят се отнася до секторните помощи.

34. В съдебното заседание ищецът, твърди, че, тъй като Комисията е информирана относно самоличността на бъдещите бенефициенти на режима за помощта, одобрена по времето, когато е прието оспореното решение, поради предварителното публикуване на различните проспекти, оспореното решение всъщност засяга по-скоро известен брой индивидуални помощи, отколкото същински режим на помощите.

35. Накрая, по време на съдебното заседание ищецът отрича, че е било възможно да оспори в немските съдилища индивидуалните помощи, предоставени на неговите конкуренти, по-специално за строителството на „Frauke”, тъй като тези индивидуални помощи ще се предоставят в съответствие с немските данъчни разпоредби, които са одобрени от Комисията. Освен това, при тези обстоятелства, ако Първоинстанционният съд обяви иска му за недопустим, практическото приложение от Комисията на нормите относно държавните помощи до голяма степен биха избегнали съдебния преглед от съдебните органи на Общността, което би било неприемливо. Освен това, дори ако би било възможно в съответствие с националното право за ищеца да оспори законността на едно определено приложение на режима за помощите, това не би имало значение относно въпроса за допустимостта на настоящия иск.

Оценка на Първоинстанционния съд

36. Трябва да се отбележи като начало, че член 173, алинея 4 от Договора позволява на физически или юридически лица да оспорват решенията, които са адресирани до тях или които, независимо, че са под формата на регламент или решение, адресирано до друго лице, пряко и лично ги засягат. Това, дали този основен иск е допустим, следователно, зависи от това дали оспореното решение, което е било адресирано до германското правителство и с което приключва предварителното производство, предвидено в член 93, параграф 3 от Договора, пряко и лично засяга ищеца.

37. Установено право е, че други лица, различни от тези, до които е адресирано едно решение, могат да твърдят, че са лично засегнати по смисъла на член 173, алинея 4 от Договора само ако решението ги засяга поради някои техни характеристики или поради обстоятелства, в които те са отличават от всички други лица, и по силата на тези фактори ги характеризира, също както в случая на адресата (вж. Решение по дело Plaumann, посочено по-горе; Решения на Съда от 14 юли 1983 г. по дело Spijker/Комисия, 231/82, Recueil стр. 2559, точка 8; и от 18 май 1994 г. по дело Codorniu/Съвет, C-309/89, Recueil стр. I-1853, точка 20; и Решения на Първоинстанционния съд от 19 май 1994 г. по дело Air France/Комисия, T-2/93, Recueil стр. II-323, точка 42; от 27 април 1995 г. по дело ASPEC и други/Комисия, T-435/93, Recueil стр. II-1281, точка 62; и от 13 декември 1995 г. по съединени дела

Vereniging van Exporteurs in Levende Varkens и други/Комисия, T-481/93 и T-484/93, Recueil стр. II-2941, точка 51).

38. По отношение на правния характер на оспорения акт, първо трябва да се заяви, че в съответствие с членове 3 и 4 от Седма директива, както се удължава за 1994 г. по силата на Директива 93/115, Комисията одобрява, *inter alia*, приложението през 1994 г. на немските данъчни разпоредби в полза на корабособствениците и инвеститорите в нови кораби (вж. точка 8 по-горе). Според оспореното решение, това обхваща приложението на член 82f от EStDV, който предвижда специален режим за амортизация за новите кораби в полза на корабособствениците, и член 15a във връзка с член 52, параграф 19 от EStG, който предвижда данъчни облекчения в полза на тези, които инвестират в нови кораби. Тези два данъчни режима, отново съгласно оспореното решение, не намаляват размера на номиналния данък, който се дължи, но предвиждат възможно разсрочване на плащането на данъка, като по този начин предоставят преимущество като чиста реална стойност. Трябва да се изтъкне, че в оспореното решение Комисията не е изразила мнение относно съответствието на индивидуалните помощи с общия пазар, тъй като Комисията е отбелязала в тази връзка ангажимента на немските органи, че при прилагането на различните режими те ще съблюдават тавана, който е приложим спрямо оперативните помощи в съответствие със Седма директива.

39. С оглед на факта, че разглежданият въпрос е одобрението на приложението на данъчни разпоредби с общо приложение, оспореното решение, при все че е адресирано до една държава-членка, по този начин изглежда по отношение на потенциалните бенефициенти на тези разпоредби, че представлява мярка с общо приложение, която обхваща ситуации, които са обективно определени и обхваща правни последици за една категория лица, предвидени по един общ и абстрактен начин.

40. Освен това, изглежда от документите пред Първоинстанционния съд, че ищецът е едно нидерландско предприятие, чиято основна дейност е товаренето и превоза по море на тежки товари. То управлява различни товарни плавателни съдове. Ищецът принадлежи към същата група от предприятия като швейцарското дружество Jumbo Shipping, въпреки че последното дружество, в качеството му на холдингово дружество, не осъществява дейност в този сектор.

41. Следва, че оспореното решение е с общо приложение по отношение на ищеца, който по този начин е засегнат само по силата на своето обективно качество на транспортно предприятие по същия начин като всеки друг икономически оператор, който е, или би могъл да бъде за в бъдеще, в същото положение (вж. Решение по дело Spijker, посочено по-горе, точка 9, и Решение на Съда от 17 януари 1985 г. по дело Piraiki-Patraiki и други/Комисия, 11/82, Recueil стр. 207, точка 14). Освен това, приемането на оспореното решение би могло да има само потенциално и непряко действие спрямо конкурентното положение на ищеца. Тъй като решението се отнася до одобрението на един общ режим за помощите, чиито потенциални бенефициенти се определят само общо и абстрактно, наличието на един реален

бенефициент, и оттук – това на един активен конкурент на този бенефициент, предполага практическото приложение на режима за помощта от предоставянето на индивидуални помощи.

42. Първоинстанционният съд приема, че простият факт, че ищецът е отправил жалба до Комисията, както се описва в точка 6 по-горе, и в тази връзка е водил кореспонденция и е провел срещи с Комисията, не може да представлява достатъчни обстоятелства, които са специфични за ищеца, чрез които той да бъде отличен индивидуално от всички други лица, и по този начин да му предостави право да заведе производство срещу един общ режим за помощи. Освен това, изглежда от съдържанието на оспореното решение, че именно удължаването на действието на Седма директива за 1994 г., а не жалбата, заведена от страна на ищеца, е това, което е направило необходимо Комисията да приеме ново Решение относно съответствието с общия пазар на различните немски режими за помощите, включително разглеждания режим.

43. Освен това, дори ако Комисията не е одобрила общия режим за помощите, простият факт, че едно лице е потенциален бенефициент на данъчните разпоредби с общо приложение, не е достатъчен, за да покаже, че подобно едно решение индивидуално засяга това лице по смисъла на член 173, алинея 4 от Договора (вж. Решение по дело Van der Kooy, посочено по-горе, точка 15). Първоинстанционният съд, следователно, смята че Комисията е имала право да разглежда тази съдебна практика като приложима *a fortiori* в настоящото дело.

44. Що се отнася до твърдението на ищеца, че, като се има предвид ограничения брой оператори, които са заети в товаренето и превоза по море на тежки товари, неговата конкурентоспособност е особено засегната от приложението на режима за помощи в полза на дружествата, които са поръчали „Frauke”, трябва да се отбележи, че Комисията не е изразила мнение в оспореното решение относно съответствието на индивидуалните помощи с общия пазар (вж. точка 38 по-горе). Следва, че тъй като това е случай, който обхваща одобрението на един общ режим за помощите, твърдението на ищеца е без значение тук, тъй като индивидуалните помощи не са предоставени до един момент след практическото приложение на режима за въпросната помощ. Освен това, разглежданите данъчни разпоредби не се отнасят единствено до построяването на тежкотоварни плавателни съдове, които са привлекли вниманието на ищеца, а общо до корабостроенето във Федерална република Германия, иначе казано, построяването на голямо разнообразие от кораби.

45. В съдебното заседание ищецът твърди, че, като се има предвид публикуването на проспектите преди да се приеме оспореното решение, последното всъщност представлява одобрение на ограничен брой решения за предоставянето на индивидуални помощи. Първоинстанционният съд смята, че дори ако подобно публикуване наистина е било осъществено, това заключение по никакъв начин не би могло да обезсили оценката на правното естество на решението (вж. точки 38 и 39 по-горе). Режимът за въпросната помощ, както е одобрен за 1994 г., не се

прилага само спрямо построяването на нови кораби, за които е бил изготвен проспект към момента на приемането на оспореното решение, но се прилага общо спрямо всички корабособственици и инвеститори в нови кораби, включително такива като инвестиционните решения с данъчни последици за 1994 г., които са били взети сред приемането на оспореното решение.

46. Следва от всички предходни съображения, че ищецът не може да се разглежда като индивидуално засегнат от оспореното решение.

47. Накрая, необходимо е да се разгледа твърдението на ищеца, че като „заинтересована страна” по смисъла на член 93, параграф 2 от Договора, той има право да започне производство срещу решението да не се възразява срещу немския режим за помощите и следователно да не се започва производството, предвидено в член 93, параграф 2 (вж. Решение по дело Cook, посочено по-горе). Трябва да се отбележи, че по принцип ищецът не е възпрепятстван да повдигне това твърдение по членове 44 и 48 от Процедурния правилник на Първоинстанционния съд. Видно е от изложението на фактите в жалбата, по-специално във връзка с подобните на субсидиране последици на немския данъчен режим, че ищецът очевидно иска да покаже, че приложението на този режим не е съвместимо със Седма директива. Като се има предвид факта, че структурата на производството във връзка с държавните помощи, създадена от член 93 от Договора възпрепятства обявяването от страна на Комисията на помощта като несъвместима с общия пазар, освен ако тя е започнала производството, предвидено в член 93, параграф 2 (вж. Решение по дело Matra, посочено по-горе, точка 33), трябва да се направи заключението, че иска, с който се иска отмяна на оспореното решение, трябва също така да се тълкува като искащ отмяната на отказа на Комисията да започне производството, предвидено в член 93, параграф 2 от Договора (вж. в този смисъл Решение по дело CIRFS, посочено по-горе, точка 18).

48. Обаче, твърдението на ищеца не може да се поддържа при обстоятелствата по настоящото дело. Докато Съда наистина е признал в решенията по делата Cook и Matra, посочени по-горе, че „заинтересованите страни” по смисъла на член 93, параграф 2 от Договора, определени като „лицата, предприятията или сдруженията, чиито интереси могат да бъдат засегнати от предоставянето на помощите, по-специално конкурентните предприятия и търговски сдружения”, трябва да се разглеждат като индивидуално засегнати от решенията, с които се отказва започването на производството в съответствие с член 93, параграф 2, Първоинстанционният съд приема, че тази съдебна практика не се прилага в настоящото дело.

49. В двете посочени дела се признава, че предприятията, които са конкурентни на същинските бенефициенти на държавните помощи, имат право на иск за, предназначен да гарантира, че са спазени процесуалните гаранции, предвидени в член 93, параграф 2 от Договора, тъй като в тези дела иска се отнася до законността на едно решение на Комисията, което установява, че предоставянето на индивидуални помощи е съвместимо с общия пазар. Напротив, както

Първоинстанционният съд вече е установил в точка 39 по-горе, оспореното решение засяга одобрението на един режим за помощи, чиито потенциални бенефициенти се определят само по общо и абстрактен начин. Наличието на реален бенефициент по този начин предполага практическото приложение на режима за помощите чрез предоставянето на индивидуални помощи. Следва, че към момента на приемането на едно решение относно един общ режим за помощите, и оттук - преди предоставянето на индивидуални помощи в приложение на този режим, не може да има никакви „конкурентни предприятия”, по смисъла на посочените решения, което би се позовало на процесуалните гаранции в съответствие с член 93, параграф 2 от Договора.

50. Освен това, Първоинстанционният съд приема, че да приеме иска като допустим при обстоятелствата по настоящото дело, когато ищецът е само косвено и потенциално засегнат от общия режим за помощите, и по този начин само второстепенно е засегнат от оспореното решение, като лишава от неговото правно съдържание понятието за „индивидуално засегнато” по смисъла на член 173, алинея 4 от Договора, би имало като последица предоставянето на виртуално неограничен брой предприятия на правото да започнат производство срещу едно решение от общо приложение. Накрая, дори възможното отсъствие на възможност за иск в съответствие с немското национално право, както твърди ищецът, не може да представлява основание за Първоинстанционния съд да надхвърли границите на своята компетентност, установени от член 173, алинея 4 от Договора.

51. От предходните съображения следва, че има основания иска да бъде обявен за недопустим, без да е налице нуждата да се разглежда това дали ищецът е пряко засегнат от оспореното решение.

По съдебните разноски

52. По силата на член 87, параграф 2 от Процедурния правилник, загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. Тъй като ищецът е загубил делото, и предвид заключението на Комисията, той се осъжда да заплати съдебните разноски.

По изложените съображения Първоинстанционният съд (трети разширен състав) реши:

1) Отхвърля иска като недопустим.

2) Осъжда ищеца да заплати съдебните разноски.

Подписи

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 5 юни 1996 година.

Подписи